

Beszámoló

Felvidéki kirándulás, 2018. 03. 15-17.

A Rákóczi Szövetség diákutaztatási támogatásával

Március 15-én reggel fél 7-kor álmos és fáradt arcokkal telt meg a busz a Bajza előtt. Mindenki szenvedett a korán keléstől, de ez persze senkinek sem szegte kedvét. Hét órakor már el is indultunk és az irányt Somoskőújfalu felé vettük.

Eleinte csendesen és álmosan néztünk ki az ablakon, volt, aki itt próbálta bepótolni az éjszakai alvást. Később már egyre többen kezdtek feléledni, egyre hangosabb volt a beszélgetés, sikítozás, majd a hangfalak is előkerültek, így az éneklés sem maradhatott el.

Miután átértünk a határon Losonc és Rimaszombat útirányon első állomásunk Rozsnyó volt. Az idő sajnos nem igazán kedvezett nekünk, meglehetősen hűvös volt. Rozsnyón megtekintettük a főteret, nemzeti ünnepünk alkalmából pedig elhelyeztünk egy koszorút Petőfi Sándor szobránál. Ezután elsétáltunk fogadóinkhoz, a Jan Safarik Gimnáziumhoz, ahol egy rövid látogatást tudtunk csak tenni Lacó Árpai Bácsi Igazgatóhelyettes Úrnál az érettségi vizsgák miatt. Majd átmentünk az Alacsony-Tátrán Poprádra, ahol szabadprogramként sétálgattunk a belvárosban, megnéztük a főteret, vásároltunk a plázában, később ebédeltünk egy étteremben. Következő úti cél Csütörtökhely volt, ahol bár nehezen, de bejutottunk a környék egyik legszebb gótikus

templomába és a Szapolyai-kápolnába. Végezetül a márkusfalvai barokk kastélyok kertjében tettünk egy kis sétát. Itt a kertben volt még egy kis hó, amivel jót hógolyóztunk.

A nap zárásaként elindultunk Iglóra a szállásunkhoz. Egy ottani iskola kollégiumában szálltunk meg. Sajnos a negyedik emeletig cipeltük fel a holmikat. Amint mindenki elfoglalta a szobáját, nem volt megállás, elindultunk vacsorázni majd egy esti sétára, hogy felfedezzük a környéket. A város főtere éjszaka is nagyon szép és megnyerő volt, a templom homlokzatán szépen világított a 750-es szám.

Március 16-án folytattuk elkezdett utunkat, felfedezni indultunk a Magas-Tátrát. Kirándulásunkból ez a második napot jelentette. Ezt a napot nevezhetjük a legrövidebbnek, de a legfárasztóbbnak is. A borongós, felhős idő miatt sajnos nem láttuk a hegyek csúcsait, de így is nagyon szép látvány tárult elénk a hegyi utakon.

A reggeli után, Poprádon keresztül máris a Magas-Tátrába vezetett utunk, ahol a szakadó hóesésben próbáltuk felfedezni a Csorba-tavat. Felfelé haladva a hegyen, egyre több hóval találtuk szembe magunkat, de ez csak azt váltotta ki, hogy az egész csoport örült hógolyózásba kezdett. Tettünk egy hatalmas kört, körbe sétáltuk a Csorba-tavat és ez alatt a bő két és fél óra alatt már mindenki átázva, fáradtan, ráadásul farkas éhesen indult el éttermet keresni. Aztán, megérkeztünk Tátrafüredre, ahol találtunk egy egész jó büfét. Itt mindenki evett egy jó sajtbургert. Meglepődve vettük észre hogy erre felé még az illemhely is a Für

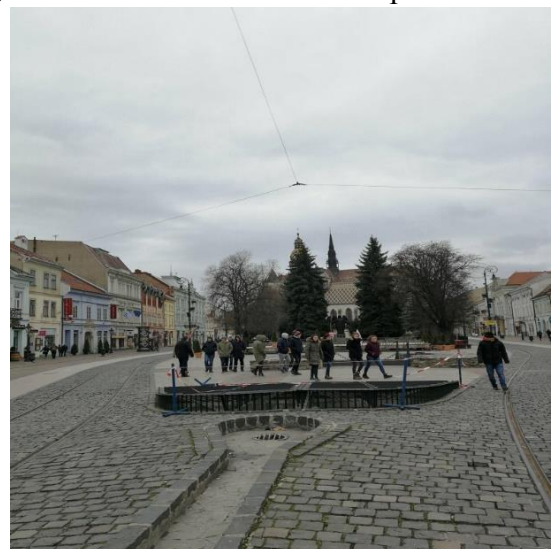
Elise-t játssza. Végül pedig elindultunk vissza Iglóra, de még előtte átléptünk Lengyelországba, a régi határon. Itt megnéztünk egy kis hegyi falut, láttunk pár árust, ahol páran bevásároltak szuvenírből.

Iglóra hazafelé Késmárkon álltunk meg, ahol megtekintettük a régi és az új evangélikus templomot és Thököly Imre szarkofágját. Sétáltunk egyet a főtéren, de a várba sajnos nem tudtunk bejutni. Végül visszatértünk Iglóra, és megismerkedtünk a várossal, tanára-

ink közbenjárásával. Az este folyamán pedig megvacsoráztunk és utána kaptunk egy kis szabadidőt, hogy felfedezzük Igló városát. Aznap este mindenki fáradtan zuhant az ágyba, és csupa izgalommal várta az utolsó nap látványosságait.

A kirándulás harmadik napján bár a társaság már fáradtabb volt, de az érdeklődés így sem lankadt. Reggel miután mindenki összeszedte magát, elindultunk a szállásról és bepakoltuk a csomagjainkat a buszba és egy gyors reggeli után elhagytuk Igló városát.

Az első megálló Lőcse volt, ahol a gótikus templomot és a város középkori főterét néztük meg. A templom nagyon szép volt és nagyon jó állapotban volt. A középkori városrész egy időutazáshoz hasonló, a reneszánsz házakat látva egy másik világban éreztük magunkat. A Városháza és a középkori „ketrec” is felkeltette érdeklődésünket, ráadásul tanáraink meséltek a „Fekete

városról” is. Miután elbúcsúztunk a gyönyörű várostól folytattuk utunkat a Branyiszkói-hágó felé.

A hágó és az ott álló vár leginkább az 1848-’49-es szabadságharc egyik ütközetéről híres. A szepesi várba gyalog mentünk fel, megívva a saját harcunkat az időjárással. Azonban minket a hideg nem tudott megállítani. Gyönyörű volt a kilátás, bár a hatalmas szél némileg nehezítette az ott töltött időt. A várromba sajnos nem tudtunk bemenni, mert csak áprilistól októberig tart nyitva. A hegyeken átkelve, menet közben koszorút helyeztünk el a hágónál 1849. február 5-én elesett honvédek emlékműjénél.

Ezután Görgön keresztül (ahol megnéztük a templomot és a régi kastélyt) ellátogattunk Eperjesre, ahol egy gyors kitérőt tettünk és megnéztük a város főterét és a templomot is. Itt érdekes volt látni az 1687-ben kivégzett protestánsoknak emléket állító tábla magyar feliratát. A templomba sajnos csak az előtérbe tudtunk bemenni, de a rácsokon keresztül is megcsodálhattuk a templom díszes belsejét és oltárát.

Az utolsó állomásunk Kassa volt. Először a Főtéren a Szent Erzsébet-dómot néztük meg és II. Rákóczi Ferenc sírját. A gótikus templom mindenkinek elnyerte a tetszését. Öröm volt olvasni a magyar feliratokat és látni az 1916-os óriási festményt a falon, és látni a régi villamossíneket a macskakövek között. A nap lezárásaként elmentünk ebédelni és Kassán kaptunk egy kis szabadidőt, ahol az otthoniaknak vásároltunk pár apróságot.

Az utunk hazafelé főként csöndben és fáradtan telt, azonban a tanáraink által összeállított totó és annak eredményhirdetése némiképp felvidített. Eközben a távolban még megláthattuk Regéc és Szanda várát. Beszéltünk Göncről és Vizsolyról is. Bizton elmondhatjuk, hogy sok szép élménnyel gazdagodtunk, ahogy mindezeket a helyeket megnézhattük ezalatt a három nap alatt. Köszönjük szépen a Rákóczi Szövetség támogatását!

Ambruzs Zoé Virág, Berényi Brigitta, Szabó Eszter